

Al·lèrgics a la sobirania

Honestament, no sé qui els ha criat. Només sé que s'ajunten sempre que cal; quan el vent de la política presagia un aire nou. Els seus discursos i les seves actituds són d'un conservadorisme de pedra picada. No volen que res canviï. Han sacralitzat l'ordre legal que empara i encobreix el desordre de l'explotació i l'opressió que pateixen, sobretot, els sectors que ells també diuen que defensen. Són dirigents i polítics professionals, aquí i a Xile. Uns van de cristians i els altres de socialistes. No importa que molts dels uns no ho siguin; la majoria dels altres tampoc. Però senten l'atracció irresistible de l'estat, del seu magnetisme, i en són els millors guardians.

No troben que, de Catalunya estant, l'estat espanyol sigui un problema. És l'estat realment existent. Que sigui reaccionari i injust, provadament ineficient, sense tradició democràtica, en relació simbiòtica amb una classe dirigent incompetent i mesquina, amb una monarquia desacreditada, unes institucions anquilosades, unes extensions mediàtiques amigues que menteixen impunement, amb quadres militars partidaris d'una nova intervenció *definitiva* a Catalunya... No passa res. Cap mareig. Això no els causa la més mínima preocupació. Tampoc que, fins i tot quan aquest estat –i les seves polítiques– l'han gestionat els seus amics, s'hagin incrementat l'especulació, la corrupció i les desigualtats. No hi fa res. No importa. Tenen una nova proposta: fer-li una mica de cirurgia facial a la Constitució i deixar-li un rictus..., diguem-ne federal.

Mentre esperem que Duran tingui un instant de connexió mística amb Carrasco i Formiguera, que l'ajudi a prendre la decisió que els demòcrates demanen, Navarro i el seu patronat revisionista miren a

JOAN M. TRESSERRAS

COMUNICÒLEG, UAB

quin cantó de la ratlla s'han de posar: PSC o PSOE, Catalunya o Espanya, el bloc demòcrata sobiranista o l'unionista constitucionalista. Qui diu posar, diu posicionar. Tàcticament parlant, esclar. Perquè si parlem d'estratègia, a aquests representants habituals dels sectors populars només els molesta de veritat que avanci la iniciativa democràtica de fer-ne un altre, d'estat. Els fa perdre el son que un document del Parlament que proclama la condició sobirana del poble català pugui incloure una referència a la proposta de disposar d'un estat propi. Un hipotètic estat català que no emergeixi genèticament del franquisme i la violència, sinó que tingui com a prioritat els interessos de la població catalana... Per aquí ja no hi passen. Ho troben inacceptable. Horrorós. Una cosa és la democràcia formal ben entesa –és a dir, legal–, en un marc constitucional *atado y bien atado*, i l'altra és que la gent vulgui determinar el futur expressant la seva voluntat majoritària. On vas a parar? Déu nos en guard!

Alguns dirigents no accepten el relleu en l'hegemonia que s'ha produït a Catalunya. Es malfien del futur per si n'arriben a perdre el control

El règim de la Transició, des de la perspectiva catalana, és mort. La pràctica totalitat de les normes i decisions que l'estat espanyol promulga pensant en nosaltres constitueixen una amenaça i una invitació a la desobediència activa i a la mobilització. No és pas casualitat. Som aquí perquè ho ha volgut l'Estat, i els grans partits espanyols i els seus oracles. I perquè el poble català, finalment, també ho ha volgut de forma majoritària i inequívoca. Malgrat les complicitats particulars, el respecte personal, les amistats i, fins i tot, els interessos compartits. Institucionalment ja no tenim recorregut junts. Ells no paren d'usar l'estat en contra de les aspiracions catalanes. I per una gran majoria de catalanes i catalans la pertinença a Espanya és sinònim d'espoli, sotmetiment i manca de llibertats. Qui pot voler viure d'aquesta manera i condemnar-hi els seus fills?

Alguns dirigents i el seu entorn no accepten el relleu en l'hegemonia que s'ha produït a Catalunya. S'han acostumat a nedar en una política líquida, on els fonaments ètics s'han evaporat. Una política instrumental que commina a l'assumpció del passat, per poder reproduir-lo indefinidament. Del passat, aquests dirigents se'n senten protagonistes. De fet, ells en són una reminiscència. Del futur, se'n malfien gelosos. El futur els desconcerta. Per si n'arriben a perdre el control.

La setmana que ve, amb l'afirmació de sobirania al Parlament, encararem aquest futur. Qualsevol incertesa que provoquin les nostres il·lusions és preferible al present miserable d'intimidació i ofec econòmic des de l'Estat, que vol provocar el bloqueig de les polítiques públiques catalanes i portar al límit el dolor i la frustració de milions de persones. Estem convocats a fer pinya.